

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Aleše Sabola v právní věci žalobkyně: **FM SERVIS TRUTNOV, s.r.o.**, se sídlem Strmá 523, Trutnov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2017, čj. 29864/17/5300-22441-708274, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 3. 2019, čj. 31 Af 41/2017-49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši 5000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu **do 30 dnů** od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutím (dodatečným platebním výměrům) Finančního úřadu Královéhradeckého kraje, kterými byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty za měsíce květen až prosinec 2012. Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) k Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost, v níž uvedla, že je zastoupena zaměstnancem s právním vzděláním JUDr. J. K.

[3] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 27. 5. 2019, čj. 8 Afs 151/2019-9, stěžovatelku mimo jiné vyzval k tomu, aby předložila buďto plnou udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, nebo předložila doklad o vysokoškolském právnickém vzdělání zaměstnance a zároveň doložila, že je jejím zaměstnancem. Na uvedenou výzvu stěžovatelka reagovala pouze zasláním diplomu, ze kterého plyne, že J. K.

v roce 1989 absolvoval studijní program právo na Vysoké škole Sboru národní bezpečnosti, Fakultě Státní bezpečnosti.

[4] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelka nedoložila, že její údajný zaměstnanec JUDr. J. K. disponuje právnickým vzděláním vyžadovaným v rámci požadavku na povinné zastoupení dle § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Za takové vzdělání v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, jakož i judikaturou Ústavního soudu, nelze považovat absolvování Vysoké školy Sboru národní bezpečnosti (srov. nálezy pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 7/95 ze dne 13. 9. 1995, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2018, čj. 8 As 119/2018-12, ze dne 21. 3. 2019, čj. 10 As 44/2019-39, nebo ze dne 11. 12. 2019, čj. 10 As 335/2019-40). Nejvyšší správní soud rovněž dospěl k závěru, že naplnění podmínky stanovené v § 105 odst. 2 s. ř. s. nedokládá ani to, že stěžovatelka v jiném řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 7 Afs 174/2019 doložila kopii diplomu, z něž plyne, že J. K. byl Právnickou fakultou Univerzity Karlovy přiznán akademický titul „doktor práv“ (ve zkratce JUDr.), a to podle § 44 odst. 2 zákona č. 39/1980 Sb., o vysokých školách. Z tohoto ustanovení totiž plyne, že přiznat akademický titul JUDr. je možno po složení státní rigorózní zkoušky mj. absolventům Vysoké školy Sboru národní bezpečnosti. Doložené nabytí tohoto akademického titulu tedy není samo o sobě dostatečným dokladem o tom, že JUDr. J. K. disponuje vysokoškolským právnickým vzděláním požadovaným pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 22. 1. 2020, čj. 8 Afs 151/2019-43, stěžovatelku s těmito závěry seznámil a opětovně ji vyzval, aby ve lhůtě 15 dnů doložila splnění podmínek stanovených v § 105 odst. 2 s. ř. s., a to buď předložením plné moci udělené advokátovi nebo předložením dokladu o vysokoškolském právnickém vzdělání zaměstnance způsobilého dostát zákonným požadavkům.

[5] Stěžovatelka na uvedenou výzvu reagovala toliko zasláním kopie pracovní smlouvy uzavřené mezi ní a JUDr. J. K., aniž by k tomu cokoliv uvedla, tedy především, vysvětlila, jakým způsobem podle ní předložená listina dokládá naplnění požadavků § 105 odst. 2 s. ř. s. ve světle výše uvedené výzvy Nejvyššího správního soudu, nepožádala ani o prodloužení uvedené lhůty.

[6] Jednou z podmínek řízení před Nejvyšším správním soudem je povinné zastoupení advokátem (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2006, čj. 8 Azs 125/2005-83). Takové zastoupení se dle § 105 odst. 2 s. ř. s. nevyžaduje tehdy, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právníké vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[7] Dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není-li stanoveno jinak, soud usnesením odmítne návrh, nejsou-li splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo nebyl přes výzvu odstraněn.

[8] V nyní projednávané věci nejsou splněny podmínky řízení, neboť stěžovatelka soudu ani k opakované výzvě nedoložila, že by byla zastoupena zaměstnancem, který má právníké vzdělání vyžadované podle zvláštních zákonů pro výkon advokacie, ani nepředložila plnou moc jí udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. V případě JUDr. J. K., zaměstnance stěžovatelky, nelze na základě shora uvedených

pokračování

důvodů dospět k závěru, že by zákonné požadavky naplňoval. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatelky odmítl, neboť ani přes výzvu soudu uvedený nedostatek neodstranila, ani nepožádala o prodloužení lhůty. O takovém důsledku nevyhovění dané výzvě byla stěžovatelka řádně poučena.

[9] O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[10] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka na účet soudu složila částku 5 000 Kč, Nejvyšší správní soud současně rozhodl o vrácení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti stěžovatelce podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Podle tohoto ustanovení soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut.

[11] Ve smyslu § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích se soudní poplatky vrací ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým bylo o vrácení rozhodnuto.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. února 2020

Milan Podhrázký
předseda senátu